

HAGELANDSE GEDICHTEN 2009

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009

HAGELAND

Met de blik op oneindig terug en vooruit
op stap in het land van hagen en heggen,
waar herders met hun schapen
van het ene bos in het andere verdwaalden
zonder huis of stal op hun weg.

Waar wolven leefden om roodkapjes in
sprookjes zin te geven. Waar mythen van
reuzen, baronnen en heren zich leenden
tot namen geven aan dorpen en steden.
Het land met in elke porie het zaad

voor een boom. Met fruit in kleuren
en geuren van bloesem tot vrucht.
Het land dat de schaduw,
het vermoeden
van andere landen in zich draagt.

Waar je met sneeuw op de heuvels
door Klein Zwitserland dwaalt.
Of Frankrijk met druiven op warme
bodem, met de kleur van roest en
gesmolten ijzer, in golven alsof de zee

pas teruggetrokken, gestold ligt van
aan de horizon tot aan de rivier.
Terwijl de Kelten in Ierland stenen
tot muurtjes hadden gestapeld,
verzonnen zij hier meidoornhagen.

Zoveel dromen, zoveel omfloerste
schoonheid tussen neveldraden boven
gras als de zon boven de heuvels klimt
en kastelen en kapellen op haar route
met een verhaal verbindt.

*Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009
Hagelanddag Boutersem*

GLABBEK

Het dorp op het kruispunt van wegen, zit nog vers
in mijn geheugen. Ik heb de dagen niet geteld die ik
als kind met vader mee mocht rijden in de Hagelander
wielerkaravaan. Sigaretten gooien was nog niet taboe.

Zoals op sepiafoto's blijven verhalen uit de kinderjaren
bewaard. Levende schakels langs de wegen die wij gaan.
Hier hangt dauw boven de weiden en de koeien van wie
de melk met karren naar de melkfabriek werd gebracht.

Nu bloeit uitdagend en vruchtbaar De Roos op de ruïne.
Tussen de torens van het verleden en oude kastelen,
nu een Arcadia voor late rustmomenten, bladert men
door verhalen en schilderijen van Magritte.

Hoor jij ook het fluisteren van de bomen en de vogels
die hun taal hebben aangepast? En ruik je de bloesems
van de appelbomen en donker fruit dat straks
om de hoek wordt gewogen en geveild?

Voeg aan paarse jasmijnen, rozen en appelbloesems
een vleugje geheim toe en meng zoals in Grasse
een eigen parfum: Glabbeek in een flesje voor wie
van ver komt voor schoonheid en heimweegeuren.

Kijk hoe hoog en groen de kathedralen langs de weg.
Zo anders dan de bossen met labyrinten in het midden
van elk leven, met vogels die lokken en hazen die sneller
lopen naar waar de bomen in de horizon overgaan.

Langs hier liepen de Romeinen, de kruisvaarders
voor Godfried naar Jeruzalem, kinderen, kunstenaars,
wielertoeristen en wandelaars om zich even God
in een geurige hemel te wanen.

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009

B I E R B E E K

Zoals een boom, een birre of bron zo wijst
de watertoren de weg naar het dorp,
de kern waar een eeuwigheid geleden
het diepe borrelen ontsprong.

Een zomerlang aan de hand van bewoners,
nu en vroegere tijden, dwalen door holle en
binnenwegen, luisteren naar verhalen over
wijn en bier en het lege glas van Keizer Karel.

Hoe Mathildes' voorouders hier hun eerste
stappen hadden gezet. Vele stedelingen
naar de gordel tussen werkplaats en dorp
gingen om er te wonen en genieten
van ruimte en rust.

Van verhaal tot verhaal in mensen,
gebouwen en bomen sporen trekken.
Horen dat Kamillus, Zalige Walter,
Hilarius en Ermelindes weer leven
in de namen van erfgoed en borelingen.

Van Noord naar Zuid, kleine hand in grote hand,
wandeland langs beken en rivieren door het boek
van landschappen, zien hoe de kleuren van
de regenboog in bloemen, vogels en vlinders
zich spiegelen in kinderogen.

Hoe in dit Darwinjaar, vanuit de eerste kiemen
in moeras en rivier miljoenenjaren oude
schelpen, vissen en kikkers, dichterbij
dan de Galapagos, ook het Hageland
licht werpt voor wie wil zien.

In gedachten grenzen verleggen, verder reizen
dan de wereldbol op de watertoren en telkens
terugkeren naar Bierbeek en de borre,
bron van rust, levenslange verwondering
en gorgelend verlangen.

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009

D A M I A A N

Hoe één man de wereld kon veroveren,
angst en vernedering ombuigen tot hoop
en ogen openen voor onuitgesproken
verlangens om aangeraakt te worden
met handen en met woorden.

Hoe in elke mens een weg begint naar
een ster. Soms met kuilen, bochten en
ravijnen, met eilandjes vol bloemen,
glad en razendsnel rechtdoor, of met
kraters die ontoegankelijk lijken.

Zo zong Damiaan zijn lied van Tremelo
tot Hawaï en Molokai, het eiland van
eenzaamheid. Hij sloot het ene gordijn
en opende een nieuwe wereld, waar
niemand klom op andermans schouders.

Samen gaven zij alles een nieuwe naam,
verzachtten de pijn, bouwden een kerk en
huizen, verzorgden bannelingen, werkten
in de tuin en op het kerkhof en maakten
muziek met en zonder instrumenten.

Tot de ziekte stil en ongemerkt ook hem
kwam vinden en de graankorrels zich
openden op zijn gelaat. Tussen de rotsen
en het water, bij de wortels van de pandanus
van zijn eerste nacht, wou hij begraven worden:
Damiaan de Heilige Held
van een wereld zonder grenzen.

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009

GEETBETS

Langs weerszijden van de Gete, op de grens van ich, mich en oech ligt Geetbets. Wellicht ouder dan de stenen 'dissel', zesduizend jaar geleden gebruikt om bomen en struiken om te hakken. Het dorp waar Godfried Wendelen

pastoor werd nadat hij de wereld had bereisd, de sterren benoemd en in Latijnse verzen over manen, eclipsen en slingertijd had geschreven. Tijdgenoot van Rubens, Galilei en Descartes. Ergens het begin van een groot verhaal.

Iemand had in de tuin van de pastorie een ginkgo geplant. Vol sappen die de stromen versnellen en de geschiedenis een geheugen geven. Mogelijk een exemplaar van de eerste boom in het prehistorisch landschap.

Hoe onder die Chinese tempelboom tegen een achtergrond van sterren de verhalen van een dorp de verten naderbij brengen, ook de kinderen tillen tot die eerste stap om mee richting te geven aan het verlangen.

Blauwe reigers, wilde eenden, duiven en waterhoenders spiegelen in hun vlucht de vijvers van verdwenen kastelen met het Warandebos als laatste getuige. Hier werd Thomas Preston, een Ierse

verzetsstrijder, Heer van Betz. Hier kwam Willem van Oranje, Koning van Engeland, de streek verkennen. Inspecteren. Jaren later het klooster van Oriënten plunderen. Hoe onder een Chinese tempelboom

de kinderen met sterren in de ogen elkaars verte dichterbij halen. Met hun verhalen touwladders vlechten tussen ontelbare mensen over alle grenzen heen. Ruimte voor al de sterren in kinderogen.

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009

LUBBEK

Midwinter met pakjes en slingers in de bomen.
In gedachten vliegen met de Prins boven het land
van kleine en grote heerlijkheden.

Rijden in verlichte kamers, sfeer scheppen en
elkanders wereld verkennen. Door bewasemde
ruiten jezelf zien in dat andere huis
aan de overkant van de straat.

Ooit woonden hier Alvermannen onder de beuk
bij de tumulus. In en met hun verhalen
dansend op de oevers van de rivier.

Zoveel te zien. Brouwerijen, het bed van Napoleon,
kermissen langs weerszijden van de grote baan
en het Chartreuzenbos naast al wat de stad
ook bezat. Zelfs een mosterdman.

Beken. Bomen. Bergen. Personen. Samen
het land van doktoren en professoren
voor grote en kleine kwalen.

Land van hagen en heggen waar kinderen
kunnen dromen van kastelen, prinses
en Mega Mindy's in alle bomen.

Land waar Conscience passeerde en
woorden en beelden verzamelde
voor zijn latere verhalen.

Land waar Clem Schouwenaars genietend
zijn laatste woorden schreef. Op
de achtergrond de gedachte:

Altijd zal iemand herinneren wat
op de kleine, op de grote wegen ligt,
in elke mens een plaatsje vindt.

Ina Stabergh, Hagelanddichter 2009